

CARTE VS FILM

UN BARBAT PE NUME OVE

de Fredrik Backman

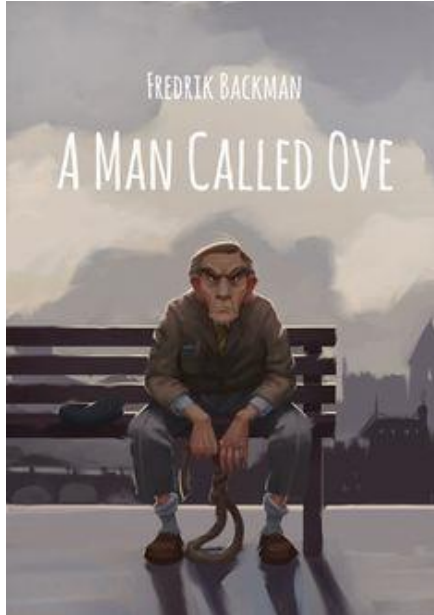
Fie ca esti iubitor de carti sau de filme, sunt sigura ca recomandarea pe care ti-o dau te poate impaca, multumi si incanta, indiferent de preferintele tale. Nu poti da gres cu Backman!

Recunosc, sunt o mare pasionata de literatura complexa si intortocheata, de procesele de constiinta si de gandire ale personajelor, de tot ce inseamna profund dar mascat, misterios dar fatidic. Am fost mai mult decat sceptica atunci cand am decis sa citesc „Un barbat pe nume Ove” pentru ca stiam ca e o carte usurica, frumoasa si relaxanta dar, in egala masura, am fost mai mult decat socata cand am realizat, la finalul ei, cat am adorat-o.

Cata frumusetate poate exista in simplitate!!!

Romanul spune povestea unui barbat trecut deja in a treia categorie de varsta, un barbat morocanos si carcotas, gata sa taxeze pe toata lumea care parcheaza in cartierul sau rezidential si care nu respecta cea mai mica regula a acestuia. Iese zilnic, conform aceleiasi rutine, in mica sa inspectie matinala si isi noteaza cu meticulozitate in carnetel pana la ultima neregula pe care o intalneste. Ciudat sa spun ca pana la final am ajuns sa-l indragesc pe personaj pana peste cap, nu?

Ove a devenit cel mai simpatic personaj ursuz pe care l-am cunoscut în ultima vreme. „Un bărbat pe nume Ove” este o carte care îți cucerește sufletul fără prea mare greutate, te trece printr-un milion de stări și te determină să îl cauți pe acel Ove din viața ta.

Avem toți un vecin veșnic încruntat sau un domn în vârstă care iubește regulile. Știm cu toții măcar un om care prețuiește rutina căreia îi rămâne loial întotdeauna.

De regulă, le punem etichete. Ursuz, nesuferit, veșnic încruntat. Dar câți dintre noi avem puterea de a privi sub acest strat dur?

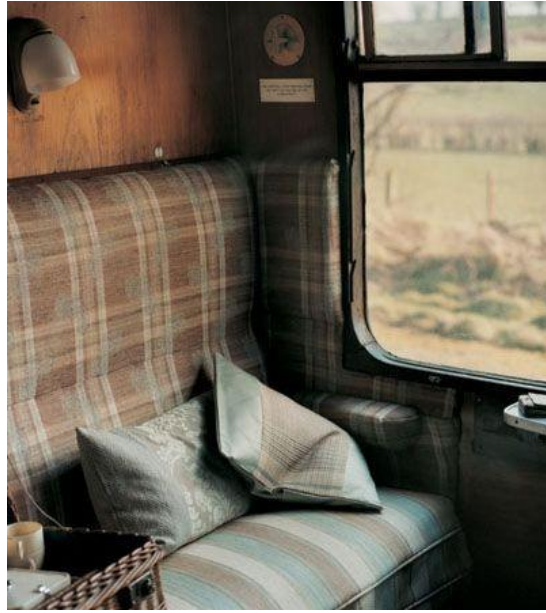

Ove m-a înduioșat continuu, asta după ce am trecut peste principiile lui. Ove era obtuz când venea vorba de generația nouă care nu mai știa să repare, să aprecieze sau să respecte indicatoarele. Pentru asta exista el.

În cartierul în care locuiește el nu se parchează bicicletele lângă pereți, nu se permite accesul cu mașina (aceasta trebuia să rămână în parcare) și nu se plimba câini. Pentru el, lipsa de respect a tinerilor pentru regulamentele impuse este pur și simplu de neconceput.

Ove este genul de bărbat care rămâne loial unui lucru pentru totdeauna, începând de la prima dragoste și până la mașina pe care o conduce. Are cutii pline de lucruri bune la ceva și toate sculele lui sunt așezate în perfectă ordine. Uraste pipitele, IT-istii, cardurile, telefoanele mobile, calculatoarele, pe cei de la locul lui de muncă ce îl disponibilizaseră fără prea multe vorbe, câinele vecinilor. Nu suporta nici pisica jigărita care se aciuse pe lângă casa lui, dar motanul acesta îi va deveni în scurt timp un prieten de nădejde.

Inceputul romanului il surprinde între pereții casei sale, pândind ocazia și modalitatea perfectă pentru a renunța la viață. Soția lui nu mai este.

Îi lipsește mâna ei din mâna lui. Ii e dor de lucrurile marunte din casnicia lor. Îi e dor să vadă cum termostatul e setat la temperatura mai mare decât cea pe care el o considera optimă. El văzuse totul în alb și negru înainte de ea, apoi, ea se transformase în culoarea din viața lui.

„Lumea lui era in alb si negru iar ea... Ea era toata culoarea lui”

Deși este hotărât să meargă mai repede alături de Sonja (nu înainte de a lăsa totul la punct, robinetele închise și caloriferele aerisite), viața lui este

complet dată peste cap când o familie de iranieni se mută lângă casa lui. Cuplul avea două fete, iar Parvaneh era însărcinată cu al treilea copil.

Pentru că remorca pe care Patrick, alias Tolomacul(în concepția lui Ove) riscă să îi zgârie peretele casei cu remorca pe care o manevra, Ove este nevoit să îl ajute, iar asta va fi începutul unui șir de întâmplări ce mi s-au părut amuzante mie și groaznice lui Ove.

Viața monotonă este dată peste cap iar planurile lui trec pe locul doi.

M-am amuzat teribil pe alocuri și, pagină după pagină, am învățat să îl cunosc pe Ove, să îl înțeleg și să îl apreciez.

„A iubi pe cineva e ca și cum te-ai muta într-o casă nouă”, obișnuia Sonja să zică. „La început ești îndrăgostit de tot ce-i nou, te minunezi în fiecare dimineață că-i casa ta, ca și cum te temi că, în orice clipă, poate să năvălească altcineva pe ușă și să spună că totu-i o mare greșeală și că, de fapt, nu ți se cuvine un loc atât de frumos. Apoi anii trec, fațada se scorojește, lemnul crapă pe ici, pe colo, și ajungi să iubești casa nu pentru cât de perfectă e, ci pentru imperfecțiunile ei. Îi știi toate unghiurile și ungherele. Știi cum să faci să nu se înțepenească cheia în yală când e ger. Știi care scânduri din podea se mișcă atunci când pășești pe ele și cum să deschizi ușile dulapului ca să nu scârțâie. Știi toate micile secrete care o fac căminul tău.”

Dincolo de caracterul lui ușor acid, Ove era un om cu „o inimă prea mare”. Are o poveste impresionantă de viață și a fost un munte de determinare, devotament și ambiție. Când rămâne singur, lumea lui duce din nou lipsă de culoare. Poate dacă reușea să mai „fure” câțiva stropi... viața lui ar fi altfel.

Veți vedea transformarea lui Ove și sunt sigură că veți fi cucerți la fel cum am fost și eu. Stați fără grijă, „old habits die hard”, asta ca să nu vă închipuiți vreun bătrânel cu buzunarele pline cu bomboane, ochelari de bunic și un zâmbet mereu pregătit în colțul gurii.

„Un bărbat pe nume Ove” nu este doar un roman. Este o lecție despre viață, devotament, empatie și prietenii care trec dincolo de orice limită. Este încă o dovadă că ceea ce suntem astăzi, este legat în mod direct de tot ce am trăit până ieri; că dincolo de aparențe se ascund, de cele mai multe ori, cele mai prețioase lucruri.

Mă bucur tare mult că am făcut parte din viața lui Ove, că pentru câteva ore am fost „vecina” lui și mi-aș dori tare mult să fi putut să îl îmbrățișez...ssst, să nu-i spuneți de ultima parte că sigur mă bombăne.

Ove s-a dovedit a fi ca o bomboană cu un învelis crocant, dar cu o compoziție care ți se imprimă pentru totdeauna în tot ceea ce însemni tu.

Marcata fiind de tot ce a însemnat carte asta pentru mine, am decis să ignor stereotipurile de genul „cartea e mai bună decât filmul” și să urmăresc ecranizarea, știind că, oricât de nereușită ar fi fost, senzația pe care mi-a produs-o cartea nu se va disipa și nu va avea de suferit absolut deloc. N-am regretat nicio secundă!

Filmul este, la randul lui, fabulos. Deși scenariul nu este fidel cartii, acesta surprinde aproape în întregime povestea și cu siguranță că sentimentele produse de lecturarea romanului sunt foarte bine transmise și în cadrul filmului. Viziunea regizorală e foarte interesantă așa încât, în loc să deruleze timpul și să se prezinte trecutul lui Ove, filmul folosește

tentativele sinucigase a lui Ove pentru a derula cate un flash-back. Oprit fiind insa de fiecare data, actiunea poate continua si in planul prezent asa incat nicio farama de personalitate nu ramane necunoscuta celui care vizioneaza pelicula.

Actiunea e, bineinteles, mai usor de urmarit decat de imaginat si perioada vizionarii e mai scurta decat perioada de timp folosita pentru a citi cartea. Cu toate astea, nu ma supara. Consider ca ce are Backman de spus e o poveste cu adevarat importanta asa incat, indiferent de calea pe care preferi sa iei contact cu ea, important e ca ai cunoscut povestea acestui om morocanos cu o inima de aur si o capacitate si forta de a iubi iesite din comun.